

Бащино ли съмь пропиля иманіе,
Тебе ли покрыхъ с' дълбоки раны,
Та мойта младость, млада зелена,
Сжхне и вѣхне люто язвена? !

Весель ма глѣдате мили другари,
Че съ тѣхъ наедно и азъ са смѣя;
Но тѣ незнаять, че азъ вѣч' тлѣя,
Че мойта младость слана попарил!

Отгдѣ да знаять? пріятель нѣмамъ;
Да му раскрыя що въ душа тая;
Кого азъ любѣхъ и въ какво вѣрвамъ —
Мечти и мысли отъ що страдая.

Освѣни тебѣ, мале, никого нѣмамъ,
Ты си за мен' любовь и вѣра;
Но тука вече не са надѣвамъ
Тебе да любя: сѣрдце догаря!

Много азъ, мале много мечтаяхъ
Щастіе, слава, да видимъ двама;
Сила осѣщахъ — що не желаяхъ?
Но за вси желби приготви яма!

Една салть клѣта, една остана:
Въ преградкы твои мили да падна,
Та туй сѣрдце младо, тѣжъ душа страдна